

WILMA AUKI – NYTKÖ SE TAISTELU ALKAA?

Lapseni aloitti koulun. Reppu selässä ja silmät kirkkaina hän asteli tulevaisuutta kohti – ja minä mietin, milloin joudun kirjoittamaan ensimmäisen passiivis-aggressiivisen viestin Wilmaan. Voi olla vasta ensi viikolla, voi olla tänään. Riippuu siitä, kuuluuko aamunavauksessa heti jumalan sanaa vai odotetaanko sentään ensi maanantaihin. Siis apua!

Hiukan jännittyneenä odotan tulevaa hankalan vanhemman roolia. Sitä, jossa taistelen kohteliaasti, mutta päättäväisesti lasteni ihmisoikeuksien puolesta. Lapseni osaa kyllä pukea kengät jalkaan, mutta ei ehkä vielä sanoittaa, miksi on ikävää olla se outo lapsi, joka ei mene kirkkoon, ei laula enkelilauluja eikä sytytä adventtikynttilöitä kuten ”jouluna kuuluisi”.

Meidän joulumme on aivan tavallinen suomalainen keskitalven juhla, eli jol, jul, yule, yuletid tai suomeksi joulu. Kalenterit, kuusi, piparit ja lahjat – kaikki löytyy. Aattona syödään hyvin ja avataan paketit. Ei siinä ole mitään mystistä. Jotkut muistuttavat, että jouluna kristityt juhlivat myös pyhimystään. Hienoa heille! Antaa palaa. Minä en edes tiedä, millainen se ”kristillinen joulu” on. Luetaanko siellä Raamattua ääneen? Kuka tuo sen?

Mutta koulu... Koulu tuntuu välillä olevan pienimuotoinen seurakunnan alajaosto. On adventtikynttilää, enkeliä laulussa ja kirkkoretkeä. Kaikki tietenkin ”perinteen nimissä”. Aivan kuin sana ”perinne” olisi jotakin taikapölyä, joka poistaisi kaiken uskonnollisen sisällön ja tekisi uskonnollisista rituaaleista ihanan neutraaleja. Todellisuudessa perinne tarkoittaa vain vanhoja tapoja, ja niiden käyttäminen argumenttina on yhtä vahvaa ajattelua kuin huutaa: ”Näin on aina ennenkin tehty!”. Toisin sanoen: sysihuono perustelu.

Ongelma ei ole uskonto sinänsä. Kristityn perheen lapset saavat tietenkin kasvaa uskossaan – kotona ja seurakunnassa. Mutta koulun tehtävä ei ole olla uskontokasvatuksen jakelupiste. Ja jos koulu

• Siiri Salminen •

esittää kristinuskon normaalina, kaiken muun ollessa poikkeavaa, vaihtoehtoista tai suvaittavaa, se ei enää ole neutraali. Se on vinoutunut.

Meidän perheessämme ei ole tippaakaan kristillisyyttä. Emme tarvitse suvaitsemista. Tarvitsemme vain *neutraalin ja sekulaarin peruskoulun*. Tarvitsemme koulun, jossa ei julisteta mitään uskonoppia tai rituaalia ”normaaliksi” eikä leimata mitään muuta kummalliseksi, korvaavaksi tai vaihtoehtoiseksi. Koulun, jossa keskitytään lukemaan, laskemaan ja oppimaan – ei hiljentymään tai vaikeutamaan uskonnon edessä tai oppimaan suvaitsevaisuutta puremalla hammasta, kun jälleen kristinuskoa tuputetaan. Tarvitsemme ihan vain koulun, jossa lapset voivat kasvaa ihmisiksi, ei uskontokunnan jäseniksi.

En vihaa uskontoa, vaan rakastan tasa-arvoa. Ja vielä enemmän rakastan lapsiani. En halua heidän joutuvan syrjityiksi – hiljaa, vähitellen, perinteen nimissä.

Siksi en aio olla hiljaa minäkään.

•

